

Zomeracademie
Schrijfatelier
Destelheide, 2022

Elk jaar sluit een groep schrijvers zich vrijwillig een week op in de lokalen van de Zomeracademie te Destelheide. In 2022 deden ze dat van 18 tot 24 juli, onder begeleiding van Stijn Vranken.

De schrijvers waren

Christine Van den Branden

Anja Geuns

Ruth Demunnynck

Lieve De Wulf

Andreas Peeters

Marije Van Bouwel

Brent Vandecraen

Fay Van Kerckvoorde

Veel leesplezier.

Column

Brief van Christine Van den Branden aan de algemene bevolking

Geachte dames en heren

Het bezorgt me koude rillingen. Mijn haar komt ervan overeind. Er is geen ontkomen aan, het is alomtegenwoordig. Als ik erop focus, kom ik nergens meer aan toe. Ik hoor alleen nog maar wat ik nooit meer wil horen. Zelf krijg ik het slechts met de grootste moeite over mijn lippen, terwijl u allen het kwistig in het rond strooit. Ik zit het misbruik ervan openlijk te turven. De resultaten zijn hallucinant. Ik kan het tempo amper volgen, zo snel en vanzelfsprekend is de verspreiding. Het gaat vlugger rond dan een virus, de besmettelijkheid blijkt gigantisch. Ik kan toch onmogelijk de enige zijn die hierdoor moegetergd is: door de geseling van het overmatige en oneigenlijke gebruik van het woord 'eigenlijk'.

Ik krijg moordneigingen bij taalgebruikers die het op automatische piloot in elke zin verwerken. Die ermee beginnen, ermee eindigen en het vaak tussenin nog een paar keer toevoegen. Een ontzettend irritant stopwoord, zonder nadenken gebruikt. Of lijkt dat alleen maar zo? Waarom is dit miezerige bijwoord zo ondraaglijk populair? Is het uit luiheid? Een gevolg van gebrekkige woordenschat? Of voegt u het uit onzekerheid toe aan uw discours, om wat meer gewicht te geven aan uw beschouwingen? Om bedachtzamer over te komen? Op mij heeft het een averechts effect. Ik kan moeilijk iemand au sérieux nemen die het woord 'eigenlijk' nodig heeft om ernst uit te stralen.

Tot nu toe leed ik in stilte, maar ik voel dat mijn inwendig kookpunt is bereikt. Het moet nu eindelijk maar eens afgelopen zijn met deze ergerlijke vorm van hersenverlamming. De dood met de kogel zou nog te mild zijn voor deze taalgeweldenaars. Daarom deze oproep: snijd alle sprekers en schrijvers meteen een stuk van hun tong of hun vingers af als u hen erop betrapt.

Genoeg is genoeg.

Ik dank u.

PS Verzin een ander stopwoord als u echt niet zonder kan. Ik zal me er ongetwijfeld opnieuw aan ergeren.

Christine Van den Branden

Petit Belge

‘N’est ce pas, madame?’

Een oude man in de tram. Leunend tegen het raam. Niet groot. Geblokt. Einstein-krullen.

Hij zit tegenover mij. Ik twijfel even of zijn vraag voor mij bedoeld is. Hij kijkt me nadrukkelijk aan.

‘Ce n’est plus comme dans les années 60 !’

‘An, non ?’ Hij wekt mijn nieuwsgierigheid. Misschien een overjaarse hippie? Een linkse rakker met barrikade-ervaring? Ik hou ervan. Van oude mensen met idealen zonder vervaldatum. Het zijn mijn helden.

‘Beh, non!’ La sécurité, ce sont tous des fénéants!’

‘Tous ces immigrants! 2000 à 3000 euro par mois. Et nous sommes les victimes.’

De kilte van zijn woorden slaat in mijn gezicht. Ik zucht. Hij gaat door.

‘Après la zième guerre mondial on était ‘les petits Belges’. Et aujourd’hui, on l’est encore.’

Naast mij zit een zwarte jonge kerel. Muziek in de oren. Hij wiegt mee op het ritme van ‘Let it be...’

Ik fluister hem toe: ‘hou vooral je hoofdtelefoon op. Beter wordt het hier niet.’ Een hoofdtelefoon als pleister. Even weg van de massa’s gratuite meningen.

Vanwaar toch die behoefte om vooral niet na te denken en papegaaiend je bestaansrecht op te eisen? Waar ontstaat die kramp, die angst, die verzuring? Een nieuwe pandemie? Vraagtekens vullen mijn hoofd. Waar moeten we beginnen? Wat kan een tegenbeweging op gang brengen? Een vaccin? Dit keer met vaccinatieplicht? Wie zijn de kwetsbare groepen die eerst aan de beurt komen? Welke regio’s zijn minder

bedreigd? Zou Bill Gates ook hier een duit in het zakje willen doen?

Ik draai me weg van de man. Hij probeert nog even.
'On ne peut pas le dire, mais c'est quand même la vérité.'

Sorry, meneer Einstein, het waren de krullen van 'un petit Belge', niet die van jou.

Lieve De Wulf

Proza

Eeuwig Leven

“Hoe lang denk jij nog te leven?” vraagt mijn buurman me. Nog voor ik kan antwoorden, raast hij al voort dat hij en zijn vrouw besloten hebben om allebei 125 jaar te worden. En dat dit kan, want ze volgen allebei een Amerikaans gezondheidsprogramma. Online. En met de post, voor de vele voedingssupplementen en genetische onderzoeken, die dan weer bepalen welke andere supplementen ze ook nog dienen in te nemen.

“Het is allemaal wel erg duur”, zucht hij. Maar dat hebben ze ervoor over. Het is ook allemaal netjes verrekend in hun levensverzekering. Ze hebben de garantie op nog 55 jaar extra leven.

Om het familiaal niet te moeilijk te maken, is ook hun dochter mee ingestapt in dit levensverlengende programma. En de kleinzoon. De schoonzoon niet. Die heeft een scheiding aangevraagd.

“En weet je wat dit allemaal kost?” Terwijl ik me nog afvraag of dit een retorische vraag is, overtroeft hij me al met een getal waarvan het aantal nullen me doet duizelen.

Het is allemaal nog maar drie weken geleden. Hij herhaalde langzaam het getal met de vele nullen en keek me meewarig aan. Ik was de sterfelijke sukkel van de straat.

Nu ligt hij dood in zijn kist.
Ik probeer zijn doodsprentje zonder kreuken in mijn handtas
te proppen. Het
wil niet lukken. Dan maar mét kreuk. Hij had zich maar niet
moeten verslikken in zijn supplementen.

Anja Geuns

Grote kindervoeten

Elke dag zit ik op de tram, in de hoofdstad. De ochtend is dan zelf nog maar net wakker. Toch zijn ze er al: de kinderen. Breed uitgesmeerd over zitplaatsen die niet meer aan oudjes toebehoren. Ze zijn alleen. Kleine plantrekkers met slechts een boekentas als bescherming tegen de spoken van de stad. Net groot genoeg om op de knop van hun bestemming te duwen. Uitvoerig bestudeer ik hen: zij gorillas, ik antropoloog. In het geniep, want te lang naar kinderen kijken, zelfs naar hoofdstadkinderen, wordt niet geapprecieerd.

Kinderen hebben steeds grotere voeten. Het valt op. Kleutertjes met maat zevenendertig, pubers met schoenen te groot voor papa's achterbank. Is dit een of andere Darwiniaanse aanpassing aan een nieuwe realiteit? Een manier om de kloof tussen het perron en de tram te overbruggen? Sokkels om bij harde wind minder snel om te vallen? Een hybride handigheid?

Meestal nemen de kinderen een extra zitje in, om hun bijzondere voeten op te leggen. Die belanden dan naast mij, de vuile zool raakt net mijn arm, zachtjes, bijna uitnodigend. Ik zou graag eens een gesprekje aangaan met zo'n voet, vragen waarom hij nu echt zo groot geworden is. Maar ik durf niet. Het wordt niet meer aanvaard dat je kindervoeten aanspreekt. Ook niet die van hoofdstadkinderen.

Ruth Demunynck

Oranjerood

Ik heb hier al heel wat fraais de revue zien passeren: hardrijders op de moto, opgefokte steps en scooters, truckers die zitten gsm'en of in slaap vallen achter het stuur, laagyliegers met onverzekerde auto's. Er wordt nog een dodelijk ongeval met vluchtmisdrijf afgehandeld en dan ben ik aan de beurt. Ik hoor mijn naam afroepen en neem plaats op de beklagdenbank. De griffier leidt mijn zaak in, ik vergeet recht te staan. Een duwtje in de rug door mijn advocaat doet me opspringen. De aanklacht wordt geformuleerd, de politierechter vraagt of er nog iets aan toe te voegen valt en mijn advocaat weet niets zinnigs uit zijn toga te schudden. Mijn gedachten dwalen af naar alles wat ik had kunnen doen met het geld dat ik besteedde aan zijn ereloon. Er flitst een wellnessweekend door mijn hoofd. Ik neem zelf het woord en schets de feiten die me nog glashelder voor de geest staan.

Het was een doordeweekse ochtend. Ik had mijn jongste zoon met de fiets naar school gebracht. Op de terugweg passeerde ik een kruispunt en zag nog net het fietserslicht overgaan van groen naar oranje. Wat verderop werd ik ingehaald door twee fietsende politie-inspecteurs die me aanmaanden om te stoppen. De ene zette zich ongeïnteresseerd aan de kant, terwijl de andere zijn gezicht en uniform in de juiste plooi trok en me erop wees dat ik zonet een verkeersovertreding van de derde graad had begaan. Ik wist niet wat hij bedoelde en hoopte nog dat het maar om te lachen was. Ik gaf meteen toe dat ik het fietserslicht nipt op oranje had zien springen, maar zeker niet op rood. Hij maakte zich nog wat breder en stelde nors dat ik door rood was gereden en beboet ging worden. Ik vroeg voorzichtig of hij dan misschien het rode voetgangerslicht bedoelde. 'Dat licht telt niet voor mij, ik ben toch geen

voetganger?’ voegde ik nog toe. Had ik beter niet gezegd. Zijn ogen schoten vuur en hij beet me toe: ‘Rood is rood’. En of ik ook van smaad beschuldigd zou worden? ‘Toon me je identiteitskaart’. Die had ik niet bij me. Een verzwarende omstandigheid. ‘Naam en adres?’ Toen liet ik een gouden kans liggen. Had ik me maar voorgedaan als die collega op het werk die iedereen het leven zuur maakt. Maar ik gaf stomweg mijn echte naam op. Hij verzekerde me dat deze feiten een vervolg zouden krijgen voor de politierechtbank, wat ik op dat moment moeilijk kon geloven.

Maar nu sta ik hier tussen dat zootje ongeregelde verkeersovertreders. Op dat punt heeft mijn vriend de politie-inspecteur alvast zijn gelijk gehaald. Ik herhaal rustig mijn argumentatie voor de rechter en die lijkt er wel oren naar te hebben. Al mijn hoop is nu gevestigd op deze minzame vijftiger die tot mijn grote frustratie het woord van de geüniformeerde tegenpartij uiteindelijk toch zwaarder laat doorwegen dan mijn versie. Ik word als eenzame zachte weggebruiker veroordeeld, gelukkig nog met verzachtende in plaats van verzwarende omstandigheden. Wat er verder nog wordt verkondigd, gaat compleet aan mij voorbij. Ik voel me verlamd door een verpletterend gevoel van onrechtvaardigheid. Een duwtje in de rug door mijn advocaat doet me opspringen. Zwijgend verlaten we samen de rechtbank. Hij stapt in zijn SUV en ik op de fiets.

Christine Van den Branden

Blauwe bloemen

Gitzwart haar in een dotje. Rimpels netjes bij elkaar gespaard. Krachtige handen. Of ik een paar dagen bij haar mag logeren? Ze lacht haar tanden bloot, die ze al lang niet meer heeft.

Lourdes. Ik leer haar kennen in 1981, ik ben 21. Ik wil de wereld zien en er, bij uitbreiding, wat aan sleutelen. Want er is werk. En ik wil erbij zijn. Het wordt Venezuela. Caracas. Stage in een vrouwenorganisatie. Zes maanden. Ik woon in het centrum, in een ruim appartement op de 13de verdieping.

Lourdes komt naar elke bijeenkomst. Andere vrouwen ontmoeten houdt haar op de been. En vrouwenrechten. Ze wil er alles over weten. Of ik het wel red, zo ver van huis? Ze vraagt het me elke keer. Maar nu schrikt ze van mijn vraag. Ik wil ervaren hoe het leven in een barrio is. Het lijkt me zo anders dan het leven in het centrum van de stad. Ze zwijgt. En dan: 'ik weet het niet, ik moet erover nadenken. En ik moet het aan mijn man vragen.'

Een week later zie ik haar terug. De twijfel blijft knagen. 'Je bent heel welkom, natuurlijk, maar ik weet niet of we je kunnen geven wat je nodig hebt. Je komt immers uit Europa.' Ik protesteer. 'Ik heb niet meer nodig dan jullie. Gewoon. Wat tijd samen doorbrengen, de wijk leren kennen.'

Nog een week later trek ik naar 'el 23 de enero', de barrio waar Lourdes met haar gezin woont. Ik loop de heuvel af. Wie boven woont is nieuw en slechtst af. Alleen golfplaten. Lager is beter. Een andere logica. Huizen van steen.

Aankomend in de wijk voel ik de blikken. Niet opvallen is onbegonnen werk. Ik neem het voor wat het is, iedereen groetend met 'buenas!'.

De voordeur van het huisje van Lourdes staat op een kier. Ik klop aan. 'Adelante!' roept ze. 'Kom binnen.' Ik duw de deur open. De kamer is duister. Ik zie Lourdes niet onmiddellijk. 'Hola, Lieve, hier ben ik.' Ze staat op een ladder, in het kamertje naast wat de leefruimte moet zijn. 'We maken je kamer in orde', lacht ze, 'sorry dat we nog niet klaar zijn, maar het wordt mooi!' Ze glundert, zoals alleen zij dat kan. Ze is in de weer met lijm en papier. Ik blijf even staan. Ze behangt het kamertje waar ik mag slapen met blauwe bloemen.

Voor mij. Voor twee dagen.

Lieve De Wulf

Spoorloos

‘Goedemorgen beste reizigers, de trein zal niet tijdig kunnen vertrekken wegens een acuut gebrek aan een treinbegeleider. Onze excuses hiervoor.’

Hoezo? De trein zal niet tijdig kunnen vertrekken? Welke toekomst bedoelt hij dan? Om tijdig te kunnen vertrekken hadden we vier minuten geleden al in beweging moeten komen. En hoezo treinbegeleider? Is die onnozele kaartjesknipper dan zo noodzakelijk? De treinbestuurder is er toch? Hij kan de trein toch in beweging zetten en stoppen aan de juiste stations? En bovendien, als ik de schamele passagiers hier om me heen gadesla, kunnen we die kaartjesknipper best missen.

Vrijwel iedereen blijft rustig zitten. Een enkeling kiest het zekere voor het onzekere en stapt uit. Een aantal rijen verder probeert een moeder een jengelende kleuter te sussen met een dinosauruskoek. Een man ijsbeert door het gangpad. Niemand weet hoelang we moeten wachten. Ik twijfel. Met al mijn spullen nog een spurtje trekken naar perron 18 waar binnen drie minuten een stoptrein vertrekt? Afwachten? Veel tijd om te beslissen heb ik niet.

Ik blijf zitten. Er stapt nog een jonge kerel met op z’n schouder een gigantische cameratas op de trein, onnodig gehaast want zich niet bewust van de heersende vertraging: ‘Ce train va-t-il à Hal?’ Ik kijk hem aan en antwoord zelfverzekerd ‘oui’. Halle is ook mijn eindbestemming. Al aarzel ik om te zeggen: nergens heen, want dat ligt misschien dichterbij de waarheid.

Te laat komen op je werk wordt nooit geapprecieerd. Maar een treinbegeleider die te laat komt mag wat mij betreft veroordeeld worden tot levenslang spoorloos verdwalen. Wat een gruwelijk vlindereffect veroorzaakt zo’n man. Een tsunami van vertragingen overspoelt de passagiers op deze trein. De moeder met de kleuter mist de aansluiting met de

bus waardoor ze veel te laat komt op de afspraak met haar ex-man om hun kind te overhandigen. Met als gevolg een proces voor parentale ontvoering, waardoor het kind wordt toegewezen aan de vader en zij verdrinkt van verdriet en zich online in de armen stort van een of andere Nigeriaan die met haar wilt trouwen. De ijsbeer mist zijn afspraak met de justitieassistent, loopt zijn drugskoerier tegen het lijf, wordt betrappt met verboden roesmiddelen en slijt daardoor nog wat extra jaren in de gevangenis. De cameraman arriveert te laat bij een persconferentie zodat het extra journaal pas na 23 minuten live beelden kan tonen, om dan te concluderen dat er geen nieuws meer is. Waardoor hij tijdens de uitzending op staande voet wordt ontslagen. Om nog niet te spreken over mezelf, die de start mist van de Zomeracademie. Daar gaat mijn literaire doorbraak en flitsende schrijverscarrière om Lize Spit van de troon te stoten als schrijfster van het jaar.

In mijn ooghoek, zich een weg banend door een horde uitgelaten scoutsmeisjes, duikt een blauw kostuum op. De spoorloze kaartjesknipper heeft z'n trein gevonden. We staan al zo'n zeventien minuten stil wanneer het verlossende fluitsignaal echoot over het perron en de deuren definitief dichtklappen. Al snel galmt er opnieuw een stem door de luidspreker, dit keer de treinbegeleider. 'Beste reizigers, we vertrekken zo snel mogelijk. Er staat nog een trein voor ons die het spoor blokkeert.'

Marije Van Bouwel

Flou

In de fotobibliotheek van mijn iPhone kan ik kiezen welk gezicht ik wil zien. En uit welke periode. Soms gaat dat jaren terug. Bij mijn jongste dochter Lilly kan ik terugscrollen tot de mooiste zomer die ik me kan herinneren. Of toch de mooiste met Esther.

Het is een kiekje in Versailles, met haar grote zus Nora en twee schoolkameraadjes. Lilly was twee en nog niet mee met de coole kids van zes en hun selfies. Op elke foto stak ze met een knalrood gezichtje heel flink haar duimpje op, alsof het zo hoorde. Elke keer als ik dat beeld zie wil ik me over haar ontfermen.

Juli 2018. We zaten in een gehucht ergens onder Parijs en hadden afgesproken met vrienden in de tuinen van Versailles. We kenden Sylvia en Henri via de school van de kinderen, ze gingen geregeld bij elkaar spelen. We deden veel samen. Toen was er nog vertrouwen.

Het was die dag abnormaal warm. De wachtrij voor het paleis lieten we links liggen. Een zonnekoning rechtvaardigt nog geen zonnslag.

Het werd een mooie dag. We wandelden waar schaduw was. Tussen de hoge hagen en over de lange lanen, van prieel naar paviljoen.

In een lange dreef liep ik met mijn camera voorop om de perfecte groepsfoto te maken. Met vooraan de kinderen en daarachter Esther, Sylvia en Henri. Natuurlijk was mijn foto onscherp. Ik kan niet fotograferen - ik kan niets waarvoor je iets echt moet kunnen. Maar iedereen lachte wel.

“Volgens mij gaf Lodewijk XIV geen zier om de grootte van die tuin”, zei ik tegen Henri. “Hoeveel vijvers heeft een mens nodig? Waarschijnlijk wilde hij gewoon een labyrint, om

ver van het feestgewoel ongestoord allerlei ongeoorloofds te ondernemen met andermans vrouw.”

“Zo’n opmerking kan alleen van een dirty mind als jij komen”, zei Henri. “Ik ben gewoon geïnteresseerd in geschiedenis”.

Mijn interesse voor geschiedenis trok me naar mijn iPhone. Terwijl Esther en Sylvia genoten zoals moeders dat kunnen als hun kinderen elkaar bezighouden, stampte ik feitjes over absolutisme en de Franse Revolutie. Wist je dat de adel hier staand zijn gevoeg deed in de gangen? Dat Lodewijk 400 pruiken had? Incontinent was?

Alles gaat vervelen. Protserige fonteinen vormen geen uitzondering op die regel, zeker als het er vijfenvijftig zijn. En dat classicisme. Je bent geen Romein, Lodewijk. Deal with it. Als je jezelf spiegelt aan melkwitte godenlijven is er waarschijnlijk stront aan de knikker.

Wisten jullie dat Lodewijk audiënties hield terwijl hij op het toilet zat, en dat je dat nog een grote eer moest vinden ook? Dat hij minstens zeventien buitenechtelijke kinderen had? Ik wil ook een absoluut vorst zijn.

Henri en ik liepen er wat verloren bij, zoals mannen dat goed kunnen als hun vrouw vijf minuten geen plan heeft. Esther en Sylvia waren nog over de kinderen bezig.

Wisten zij veel dat ik twee jaar later, aan een minder majestueuze vijver in Merksem, allerlei ongeoorloofds zou ondernemen met een andere vrouw. Nu ja, ik vond het blijkbaar wel geoorloofd. Esther minder.

Aan het einde van de middag werd elke vierkante centimeter marmer in Versailles witheet. De zonnekoning liet zich gelden. Ik liep voorop met Lilly in de buggy. Pleintjes zonder schaduw stak ik rennend over. Zo snel mogelijk richting

uitgang, weg uit het paradijs. Als ik maar ergens anders was.
Gewoon zijn, dat was mijn probleem. Toen al.

Als ik terugscroll in de tijd blijf ik vaak hangen bij de foto die ik nam in de dreef. Vier kinderen en drie ouders die lachen naar de lens. Onscherp.

Zag ik het geluk niet, of was ik te gelukkig om scherp te stellen?

Het maakt niet uit.

Het is weg nu.

Andreas Peeters

Poëzie

Ik ga op reis en ik neem mee:

honing
een zakje
zaadjes
een parfum van moed
mijn naam
mijn voorouders
vooroordelen
grenzen
een open venster
een harnas
dankbaarheid
één hartstocht
scherven
verzachtende omstandigheden
een zijden draadje
de herinnering aan mijn nakende dood
een lichte aanraking
nieuwsgierigheid naar een ongeschreven brief
excuses
een lege koffer
een evaluatieformulier

Marije Van Bouwel

Ode aan...

Neerzittend op een kruk
in de wei
Blikvraag
Wachtend, uitnodigend
voor actie
Melkafname, groeimelk
Moedergroeimelk
Fuckblik
Neutraalblik
Hongerblik
Blikraam
Kijken naar jezelf en over
jezelf praten
Het laatste restje zuur
geworden melk voor die
oude man
Daar
Alleen
Het wachtende uur
Je bent er nog steeds
Ik heb me voor jou opge-
kleed
Verslonden
Je bent er eindelijk
Schaapwacht

Zo zie ik je het liefst
Het voelt alsof je nu ach-
ter me staat
Zo zie ik je het liefst
Je gezicht dat lacht
Je bent de afspraak
Melk drinkend praten we
Ik vind je extra lekker in
pak en das

's Avonds laat
Naar de grond gezakt
Het wachten herhaalt
zich
Verbazing
Vanuit je gevangenis
Waarom?
Jij bent in verwachting
Wedergeboorte
Begin.

Brent Vandecraen

Migraine

Het bonst
Het raast
Het dreint
Het draaft

Het klopt
Het slaat
Het zeurt
Het blaaf

Het zwelt
Het suist
Het groeit
Het kruipt

Het schuurt
Het schrijnt
Het kleeft
Het lijmt

Het beeft
Het trilt
Het knelt
Het gilt

Het schreeuwt
Het huilt
Het stokt
Het schuilt

Het gromt
Het kookt
Het stoomt
Het dooft

Het puft
Het zucht
Het talmt
Het kucht

Het krimpt
Het draalt
Het sust
Het gaat

Over

Christine Van den Branden

Wildeweg

Het was zomer. De hitte, het niks.
Het dorp. Haar dorp. Het dorp van mijn moeder.
Van haar moeder.
Ik was het kind. Het kind dat wilde.
Het wilde kind. Op zoek.
In een dorp waar niets.
En verder niets bewoog.

Alleen elke ochtend de man op de fiets.
De man op de fiets met de post.
De man op de fiets met de post met de brief.
De man op de fiets met de post met de brief
met de zegel.

Het kind wacht.

Op de man met de fiets met de brief met de zegel. Klein en
van ver.
Weet het kind welk ver. Een ander ver.
Een ander ver is goed. Een heel ander ver is beter.

Anja Geuns

ademloos

je komt bij me binnen met tintelende zinnen over de striemen van het leven aan een tafeltje waar wij steeds dichterbij elkaar schuiven tot ik je stem op mijn lippen voel trillen je aarzelende vraag of ik meega en ik antwoord met een wandeling naar je appartement en de lift naar de zesde verdieping met zicht op de stad en waar wij net liepen en nu staan we voor het raam en praat je zonder stiltes tot je stilvalt plots verlegen kom ik dichterbij je glimlach vind ik een kus die echoot naar meer en keer op keer haperen we ritsen elkaar uit de kleren vallen de nacht aan hals over kop komen we bij elkaar binnen onze vingertoppen trillen mijn huid en de jouwe zingen halve woorden die wegzinken in verwickelingen verzonken houden we onze adem in

Fay Van Kerckvoorde

Waar zit het zwart
Dat wil ik weten
Waar begint het
en hoe wordt het meer
Hangt het in mijn hoofd
Valt het van mijn handen
Maakt het vlekken
op je tafelkleed
Van waar komt het zwart
en wanneer zal het stoppen

Andreas Peeters

Van tijd tot tijd
manen mensen me aan
te leven in het hier en nu.
Ik ben hier
Ik weet niet waar jouw hier is
Ik wil wel komen kijken
maar als het hier niet is
...

En wat betreft het nu
Goh.

Waar zijn ze
de aanwezigen
God mag het weten
In elk geval
nu
niet hier

Andreas Peeters

Dode wolken

Gaan wolken dood?
Worden ze gemist?
Huilt een wolk om een vader?
Is dat wat regen is?
Worden ze begraven?
De aarde als een kist
waar wij op blijven dansen
tot er boven klaarheid is.

Ruth Demunnynck

Ongerijmd

Lege lijnen op een blad
De kunst van het verzinnen
Maar waar zal ik beginnen?
Ik ben het zoeken zat

Christine Van den Branden